

Θόρντον Ουάιλντερ. Η μικρή μας πόλη. Θέατρο Δημήτρης Χορν, χειμώνας 2003-04

Η μικρή μας πόλη, είναι ο μικρός μας κόσμος, η μικρή μας οικογένεια, ο μικρός μας περίγυρος, η μικρή, ασήμαντη ζωή μας! Ο Ουάιλντερ δημιούργησε ένα διάφανο θεατρικό έργο με διαχρονική ισχύ. Αποτύπωσε, περιγράφοντας τη ζωή σε μια αμερικάνικη επαρχιακή πόλη, τον καθολικό φυσικό νόμο της γέννησης και της φθοράς και τη ζωή των ανθρώπων στο μεσοδιάστημα.

Η ζωή του ανθρώπου αποτελείται από την ίδια και απaráλλαχτη, επιβεβλημένη έξωθεν -ή άνωθεν- αλληλουχία διαδικασιών : γέννηση, έρωτας, θάνατος. Η αυτόβουλη δράση του περιορίζεται σε στιγμιαίες επιλογές, που διαμορφώνουν την καθημερινότητά του. Καθένας κουβαλά την "καθαφική" πόλη του, που δε μπορεί -ή δε θέλει- ν' αποχωριστεί. Χιλιοειπωμένα λόγια, ένα άγγιγμα, ένα δείπνο, οικογενειακές σχέσεις, ένα δώρο, μια έκπληξη, η δουλειά, όλα τροφοδοτούν την αντλία του χρόνου κι εμείς τα προσπερνούμε και μαζί τη ζωή μας. Μια ζωή που περιπλανιέται ανάμεσα σ' επιθυμίες και επιταγές, σε όνειρα και κανόνες, σε προσδοκίες και διαψεύσεις.

Ο Ουάιλντερ αποσπάει τις απλές, καθημερινές στιγμές και με το απόσταγμα κερνά τον θεατή. Η οπτική του είναι οικουμενική, η στάση του όμως εκφράζει έναν εφησυχασμό και μια καρτερικότητα, πιθανότατα θρησκευτικής προέλευσης.

Η παράσταση που έστησε ο Σταμάτης Φασουλής (σκηνοθεσία) ανέδειξε εύστοχα την πρόθεση του συγγραφέα. Απλή, λιτή και σαφής η σκηνοθετική του καθοδήγηση, συντόνισε το σύνολο μ' επιτυχία. Όλοι οι ηθοποιοί αντεπεξήλθαν με ευπρέπεια στους ρόλους τους. Ιδιαίτερη μνεία αξίζουν: η χάρη και η πλαστικότητα της Πέγκυς Τρικαλιώτη (Έμιλυ Γουέμπς), η σκηνική ειλικρίνεια του Γιάννη Τσιμιτσέλη (Τζωρτζ Γκιμπς), η παιδική αθωότητα της Κατερίνας Μανουσοπούλου (Ρεβέκκα Γκιμπς), η ώριμη υπόκριση της Δάφνης Λαμπρόγιαννη (κυρία Γκιμπς) και η άνετη και αδιόρατα ειρωνική παρουσία του Χρήστου Στέργιονγλου (αφηγητής). Οι μικρότεροι ρόλοι φανέρωσαν κάποια σκηνική ανεπάρκεια, μίγμα αμηχανίας και απειρίας.

Η μετάφραση (Στ. Φασουλής) απέπνεε οικειότητα και γνώση της γλώσσας. Το σκηνικό (Αντώνης Δαγκλίδης) περισσότερο ως σκηνικό φόντο υπηρέτησε τη συγγραφική οδηγία, τα κοστούμια (Κατερίνα Παπανικολάου) μετέφεραν το επαρχιώτικο ύφος ντυσίματος, οι φωτισμοί (Λεωτ. Παυλόπουλος) επένδυσαν τα δρώμενα.

Σίγουρα πρέπει να αποδεχτούμε τον νόμο της εκκρεμότητας ανάμεσα σε χαρά και λύπη. Και σίγουρα πρέπει να δώσουμε αξία σ' αυτό που ζούμε καθημερινά. Πρέπει όμως να κατανοήσουμε ότι υπάρχει και δυνατότητα να ανατρέψουμε ό,τι μας καταδυναστεύει και να επιδράσουμε στην, κατά τα άλλα, αδυσώπητα οριοθετημένη μοίρα μας.